

Vasárnap reggel még a lepedőt gyűröd magad alatt, nagyot sóhajtasz, fel kellene kelni. A nyugodt alvásnak vége, az asszony már fél órája fel-alá koslat lakásban. A kezében a kosztümnadrágod, amit egy ruhakefével terrorizál percek óta. Még augusztusban a nagynénéd mostohafia lányának a lagziján etted le, de csak most derült ki, azóta nem járt rajtad.

Templomba kell menni

múlt héten a kocsi piac volt a kifogás, előtte komáéknak kellett segíteni, az előtt meg már nem is emlékszel. **Most muszáj lesz menni**, mielőtt családlátogatásba kezd a pap. Ávas fekete cipőkrémrel pofozod a félcipőd. Minden alkalommal elmondod, hogy utoljára húzod fel, mert veszel egy újat. Hiába, mindig a gardróbban végzi.

Csípős a reggeli hideg, a megfagyott latyakon, karon fogva botladoztok a templom fele.

Időnként egyet jobbra, majd balra bólintasz. Ismerős fejek bólogatnak vissza, **egyiknek sem tudod a nevét**

Némelyiknek ismered a volt szekciófőnökét. A templom padja szűkös, nem fér a lábad.

Rájössz, hol koszolódik le a cipőd orra

Szépen beszél a pap, igaz, néha olyan, mintha kilométerekről érkezne a hangja. Lassan lejár a templomozás, de most jön csak az isteni gondviselés. „**El kell menni szavazni!**” – kapod az intő fejbevágást.

Na, basszus – elpirulsz, mert templomba nemcsak mondani, gondolni sem illik ilyent – élesen hasít beléd az üzenet, hát ma szavazás van, a parlamentbe a jutás a tét. Innen már hamar lejár a pap hátralevő beszéde, csak az ámenre kapod fel a fejed.

A pecsét indigókék nyomot hagy a lapon

Újból karon fogva csoszogtok, kezd felengedni a járda, így néha bravúrosan dobod fel a lábad, s engeded minden súlyod az asszonyra. Nagyokat nyögtök a mutatványaidtól.

Megérkeztek a szavazókörzethez. Ismerős a hely, egykori iskolád. Alig lépsz be az ajtón, feltörnek az emlékek. Gyerekkori önmagad látod, ahogy elszalad előtted, hosszan a folyóson.

Nincs idő elmerülni a gondtalan gyerekéveidben, mert egy jólfésült, ízléstelenül öltözött huszonéves szavazóbiztos a lakcímed alapján vezet a megfelelő osztályterembe.

Elkéri a személyid, ellenőriznek, majd kapod a szavazólapokat és a pecsétet. **Tiéd a fülke.**

Elhúzod magad mögött a függönyt, megszűnik a külvilág minden zaja. A fejedben eszmék, ideológiák, frappáns szlogenek és az élet nagy szívásai kavarnak. Nagy ez a kert, van benne minden féle virág, fenyő, hullócsillag.

A bécsi szelet mindig megnyugtat

Leütöd a stampillát, nincs visszaút. Elbizonytalanodsz, hogy jó helyre ment-e az indigókék „VOTAT” szócska. Hirtelen semmibe sem vagy biztos, a nevedben sem.

A francba az egészszel, csak az jár a fejedben, hogy minél hamarabb megszabadulj a lapoktól, a nyomástól.

Rontasz kifele, hogy bedobd az urnába, de nem férsz oda. Valami fontos ember szavazhat, mert hirtelen fotóssokkal és újságírókkal telt meg a terem. Villognak a vakuk, elfogy a levegő.

Ahogy rés nyílik, bedobod a lapot és indulsz kifelé. A szavazóbiztos az ajtó között ér utol, ott hagyta a személyidet. A folyosón kábán és verejtékezve keresed a párod.

Menjünk már, legyen vége ennek – gondolod magadban. Aztán csak a szalmakruplira **s a jó nagy adag bécsi szeletre tudsz gondolni**, ami otthon vár s az ízletes piros „gogos”, amit tavaly tett el anyósod. Egyetlen dolog, amiért még tartod vele a kapcsolatot.

Savanyúságban verhetetlen.